

Stipendierapport
Peter Hansson

29 oktober 2017

Mitt stipendium från Publicistklubben fick jag för att besöka musikfestivalen Sharq Taronalari i Samarkand i Uzbekistan och därigenom förkovra mig i olika länders folkmusik. Sharq Taronalari säger sig vilja vara en festival som vill popularisera nationella framsteg inom musiken. Festivalen är upplagd som en tävling där (folk)musiker från olika länder (en artist från varje) framträder och bedöms av en jury, som sedan bestämmer vilka som var bäst.

Jag kom till Samarkand den 24:e augusti, dagen innan festivalens öppning. Jag hade redan då märkt av svårigheten att skaffa biljetter till festivalen eftersom jag utan framgång försökt med detta i några månaders tid. Första kvällen på festivalen var för speciellt inbjudna och dit hörde inte jag. Dagen efter gick jag till festivalkontoret där jag hade en märklig upplevelse av att först bli väl mottagen, men när jag frågade efter biljetter blev jag ombedd att sätta mig ner och vänta, därefter negligerad i en halvtimme och till sist informerad om att det inte fanns några biljetter till festivalen.

Som tur var träffade jag på två unga män, Muzaffar och Elbek, som kvällen innan hade varit på konsert med flera av artisterna från Sharq Taronalari. På några få scener runt om i Samarkand ordnade festivalen nämligen gratiskonserter. Man kan tycka att festivalkontoret hade kunnat informera om det.

Den 27:e augusti besökte jag så Sogdiska parken tillsammans med Muzaffar och Elbek. Där såg vi artister från Italien, Vietnam, Japan och Indien. Dock ingen från Centralasien, vilket jag hade hoppats på. Scenen var också placerad långt från publiken med en damm och ett tiotal träd mellan scen och publikplats.

Efter mitt misslyckande att ta mig in på huvudscenen och i besvikelsen över det stora avståndet till artisterna insåg att jag skulle behöva komma i kontakt med musikerna direkt för att ta mig nära dessa och få ut någonting av mitt besök. Jag fick kontakt med nepalesiska Kantab Dab Dab, men tyvärr insjuknade jag den 28:e augusti i influensa och återhämtade mig inte förrän det var dags att åka hem. Sista kvällen var det dock en kille i personalen på hotellet som erbjöd mig en festivalbiljett. Jag köpte den och samlade alla mina krafter för att gå till det berömda Registantorget. Väl där blev jag emellertid nekad inträde eftersom man återigen behövde en "special invitation" utöver biljetten. Jag gav upp.

Summa:

- Jag fick lyssna på fin vietnamesisk musik som väckte min nyfikenhet på den musiktraditionen
- Jag fick erfarenhet av det uzbekiska samhället som i vissa delar tycks ineffektivt och korruperat
- Jag införskaffade boken Music of Central Asia (Theodore Levin m.fl.) som gett mig förkovran i centralasiatiska musiktraditioner
- Sjukdomen förstörde en stor del av resan

Tack till Publicistklubben/Hiertanämnden för stipendiet. Det gav mig många

erfarenheter, om än inte precis de jag hade hoppats på.

Peter Hansson